

og det vil ogsaa let kunne paavises, at Tinget meget ofte er gaaet ind paa saadanne Byggeforetager ved Ejendomme, der tilhøre Staten. Det er naturligtvis en Bligt, som paahviler Statskassen over for Forpagterne, at forlyne dem med de fornødne Bygninger, og det er ogsaa fordelagtigt for Ejendomsbesidderen at holde sin Ejendom i en saadan Stand, som den maa have for at give det højest mulige Udbytte. Der hører som bekendt til Landejendomme ordentlige og hensigtsmæssige Bygninger; men Forholdet er ejendommeligt ved disse Landejendomme her, idet det ikke er Statskassens Mening at beholde disse Ejendomme, men se at komme af dermed, saa snart Konjunkturerne stille sig saaledes, at de kunne blive solgte til en nogenlunde rimelig Pris. Som Følge deraf mente Finansudvalget, som har haft denue Sag under Behandling, at det vilde være rart at faa at vide, om der var Udfigt til, at der vilde blive stillet Fordringer om saadanne Bygningsforetagender, som gik udover, hvad der kunde paalægges Forpagteren som Vedligeholdelse. — Men efter alt, hvad der er oplyst for Udvalget, ville Forpagtere meget godt kunne overtage disse Ejendomme og drive dem i 8 Aar med de Bygninger, der nu findes, saaledes at der habes Sikkerhed for, at den Indtægt, der paaregnes ved Forpagtningsauktionen, som nu snart skal afholdes, virkelig gaar ind i Statskassen uden at formindskes ved senere Krav paa Bygninger. Udvalget er saa meget mindre betænkelig ved at tilraade Forslagets Vedtagelse, da der ikke er nogen Grund til at frygte for, at der om nogle Aar skulde stilles Krav om store Bygningsforetagender, som muligvis ikke erstatte ved senere Salg af Ejendommene. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

B. Bederfen: Jeg har bedt om Ordet, ikke fordi jeg har noget som helst mod den Ordning, som er foreslaaet af den højtærede Finansminister, og som nu Finansudvalget har tiltraadt. Jeg skønner ikke rettere end, at for Øjeblikket er der aldeles ikke andet at gøre end at gaa den Vej, som her er foreslaaet. Men jeg tror at have lagt Mærke til, at det er flet tidligere, at man har eftergivet Forpagteren en ikke ganske ubesentlig Del af Forpagtningsafgiften, og jeg vil kun tillade mig at henstille, navnlig til den højtærede Finansminister, om han ikke for Fremtiden kunde undgaa at gøre det. Forholdene kunne jo vel vise sig paa en saadan Maade, at der kan være en Del, der taler for en

slig Eftergivelse; men paa den anden Side forekommer det mig, at naar saadant sker, kan det gribe forstyrrende ind i Forholdet og i det hele taget forrykke det Forhold, der bør være til Stede ved en saadan Ordning. Jeg har kun tilladt mig at ville fremsætte dette, fordi jeg ønsker, at sligt kunde undgaaes for Fremtiden, og jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister, om han ikke for sit Vedkommende vil sørge for at undgaa saadant, saa vidt muligt. — Jeg skal indskrænke mig hertil og gentage, at jeg i det hele ikke har noget mod den foreslaaede Ordning.

Buff: Naar jeg er med til at anbefale Tinget at vedtage dette Lovforslag, sker det, fordi jeg skønner, at der i dette Øjeblik ikke er andet at gøre, skønt det ellers har været Hensigten fra Folketingets Flertals Side at komme til en endelig Løsning af Spørgsmaalet om disse Ejendomme, naar de vare ledige for Forpagtning. Det forekommer mig, at jeg her ser Bevis for, at Forholdene endnu ere saaledes ude paa Landet, at vi ikke faa megen Glæde af Jorden, naar vi skulle sælge den, og at det ikke er saa let i vore Dage at blive den kvit til rimelige Priser. Men naar den ærede Ordfører udtalte i sit Foredrag — hvad jeg for øvrigt er enig med ham om —, at vi skulle sikkre os, at der ikke kommer ny Bygninger paa Ejendommene i Løbet af denne Forpagtningsrate, vil han jo derpaa bygge et sikkert Haab om, at vi i denne Forpagtningstid kunne være sikre paa at faa hele den Afgift, vi skulle have. Det var ogsaa det, det ærede Medlem for Frederiksfund (B. Bederfen) kom ind paa. Men dertil vil jeg sige, at jeg ingenlunde regner sikkert derpaa. Forholdet har jo været med disse Gaarde som med andre Gaarde, Staten har, navnlig under Sørø Akademi, at naar Konjunkturerne, som jo kunne være forskellige ogsaa for os Landmænd, have været daarlige, og saa Finansministeren er kommen til Finansudvalget i Folketinget og har sagt: Det er daarlige landøkonomiske Tider, og derfor sidde nu disse stakkels Forpagtere og kunne ikke svare deres Afgift, saa ere vi som oftest blevne bløde om Hjertet, saa at vi have sluttet os til Finansministeren og ere gaaede ind paa den Betragtning, at nu kunde de nok slippe. Det maa nemlig huffes, at vi jo ikke behøve at blive bløde om Hjertet og lide et Tab selv om vedkommende Forpagtere ikke kunne svare deres Afgift. Disse Forpagtere maa stille en Kaution, og det maa jo antages, at Finansministeren vil sørge for at faa en saadan Kaution, at de derigennem kunne